

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Jany Serbovej na verejnom zasadnutí v Bratislave 27. mája 2009 v trestnej veci obžalovaného **M. M. a spol.** pre trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a/ zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.), o odvolaniach, ktoré podali obžalovaní M. M. a M. P. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. januára 2007, sp. zn. 7T 9/2003, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) napadnutý rozsudok **sa zrušuje** vo výrokoch o trestoch a spôsobe ich výkonu, ktoré boli uložené obžalovaným M. M. a M. P..

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. obžalovaným **sa ukladajú** podľa § 171a ods. 2 Tr. zák. (účinného do 31. augusta 2003) tresty odňatia slobody, a to M. M. na štyri roky a M. P. na 4 (štyri) roky.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. obidvaja obžalovaní **sa zaraďujú** do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline ako súdu prvého stupňa z 30. januára 2007, sp. zn. 7T 9/2003, obžalovaní M. M. a M. P. boli uznaní za vinných zo spáchania trestného

činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. (účinného do 31. augusta 2003) v podstate na tom skutkovom základe, že

spolu s ďalšími osobami ako členovia organizovanej skupiny napojenej na nelegálne prechody utečencov z Ázie do západnej Európy po predchádzajúcej dohode a rozdelení si úloh 4. novembra 2002 M. M. na podnet M. P. na okraji mesta Žilina prevzal od doposiaľ nezistenej osoby skupinu 18 utečencov, ktorých na zapožičanom dodávkovom vozidle previezol do Čadce, kde toto odstavil, o čom telefonicky informoval M. P.; tento následne s automobilom prišiel pre M. M. a odviezol ho domov, pričom utečencov nechali uzamknutých vo vnútri dodávkového vozidla až do rána 5. novembra 2002, kedy k nemu M. P. priviezol M. M., ktorý vozidlo s utečencami odviezol do obce Raková, kde ich odovzdal tam čakajúcemu F. M.; tento spoločne s jeho bratom M. M. utečencov nelegálne previedli za nepriaznivého počasia cez štátnu hranicu medzi Slovenskou republikou a Českou republikou mimo hraničného prechodu, pokračovali ďalej do vnútrozemia Českej republiky, pritom utečencov viedli lesnými cestami a chodníkmi celý deň a aj nasledujúcu noc; počas pešieho presunu 6. novembra 2002 ráno na území Českej republiky v časti zvanej Kamenité jedna zo žien v skupine utečencov pre zoslabnutie začala zaostávať, obidvaja bratia M. ju k ďalšiemu pohybu nútili násilím, neskôr ju ťahali za ruky a striedavo niesli na chrbte až do chaty v katastri obce Bocanovice, kde na ich príchod podľa dohody už čakal M. P.; spomínanú ženu zo skupiny utečencov sa pokúsili oživovať, ale po zistení, že táto nejaví známky života, F. M. ju odniesol do lesa, kde jej telo zakryl vetvami; príčinou smrti tejto ženy bol opuch mozgu pri podchladení organizmu v dôsledku jeho vystavenia nepriaznivým klimatickým podmienkam; ďalších utečencov potom F. M. a M. M. na základe pokynov M. P. odvedli na ďalšie miesto, kde ich prevzal M. P. s neznámym mužom, ktorý bol vodičom motorového vozidla, do ktorého utečenci nastúpili a odviezli ich do vnútrozemia Českej republiky na neznáme miesto.

Krajský súd obžalovaným M. M. a M. P. uložil podľa § 171a ods. 2 Tr. zák. tresty odňatia slobody, každému z nich na päť a pol roka. Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. obidvaja obžalovaní na výkon trestov odňatia slobody boli zaradení do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

Tým istým rozsudkom boli odsúdení aj F. M. a M. M., pričom rozsudok v častiach ich sa týkajúcich nadobudol právoplatnosť.

Proti rozsudku krajského súdu podali odvolania obžalovaní M. M. a M. P., ktorými sa domáhali zrušenia napadnutého rozsudku vo výrokoch o trestoch a uloženia miernejších trestov. Obaja obžalovaní zhodne poukázali na svoje osobné pomery a okolnosti, za ktorých bol trestný čin spáchaný, resp. na časový odstup od ich inkriminovaného konania.

Najvyšší súd postupujúci v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov) ako súd odvolací nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1, ods. 3 Tr. por., a preto podľa § 254 ods. 2 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, ktoré sa týkajú odvolateľov, i správnosť postupu konania, ktoré tejto časti rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na prípadné pochybenia odvolaniami nevytýkané, pričom zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné korigovať vo výrokoch o trestoch odvolateľov.

Krajský súd vykonal rozsiahle dokazovanie v potrebnom rozsahu, ktoré aj svojim rozsahom objasnilo skutkový stav a v dôsledku toho bol skutok riadne a legálne zistený. Krajský súd správne konanie obžalovaných M. M. a M. P. právne kvalifikoval ako trestný čin nedovoleného prekročenia štátnej hranice podľa § 171a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. (s prihliadnutím na ustanovenie § 16 Tr. zák. bola aplikovaná legálna verzia tohto zákona účinného do 31. augusta 2003).

Krajský súd v odôvodnení písomného vyhotovenia svojho rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, resp. akými úvahami bol vedený pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Najvyšší súd takto odôvodnené rozhodnutie krajského súdu v otázke viny obidvoch odvolateľov si osvojuje a v podrobnostiach naň poukazuje.

Pri úvahách o trestoch odvolací súd vzal do úvahy jednak stupeň nebezpečnosti predmetného trestného činu, ako aj ostatné okolnosti prípadu. Vychádzajúc z ustanovenia § 3 ods. 4 Tr. zák. prihliadol na to, že od spáchania trestného činu obžalovaní podľa príslušných zistení viedli usporiadaný život a v tomto období neboli odsúdení za žiadny trestný čin. Tieto okolnosti znižujúce stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť sú ďalej výrazne akcentované tiež časovým odstupom od spáchania trestného činu do skončenia ich trestného stíhania, čo predstavuje dobu viac ako šesť rokov. Táto okolnosť podľa ustálenej

súdnej praxe významne vplýva na nebezpečnosť deliktu v tom smere, že ak páchatelia od jeho spáchania po právoplatné skončenie veci sa nedopustili protiprávneho konania, je potrebné tomuto dať výraz vo forme miernejšieho sankcionovania.

Najvyšší súd na tomto základe dospel k záveru, že zo súčasného pohľadu tresty uložené odvolateľom sa javia ako neprimerané, a preto v príslušných častiach na základe odvolania obžalovaných podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. v oddeliteľných častiach zrušil napadnutý rozsudok, a to vo výrokoch o uložených trestoch odňatia slobody a spôsobe ich výkonu.

Skutkový stav bol v napadnutom rozsudku správne zistený, resp. doplnený tiež dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom; splnenie týchto podmienok potom umožňovalo odvolaciemu súdu, aby v zmysle § 259 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol.

Po zvážení všetkých rozhodných okolností obžalovaným M. M. a M. P. odvolací súd uložil tresty odňatia slobody, a to každému z nich na štyri roky, pričom túto sankciu považuje za legálnu a primeranú.

V súlade so stanoviskom súdu prvého stupňa aj odvolací súd rezultoval, že u obidvoch obžalovaných je možné použiť zmierňujúce pravidlo vyjadrené v ustanovení § 39a ods. 3 Tr. zák. týkajúce sa spôsobu výkonu uložených trestov odňatia slobody; na tomto základe obidvaja obžalovaní boli zaradení do druhej nápravno-výchovnej skupiny.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 27. mája 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová